

ХЛОПЧИК

О Е І Н
М Е Т Е Л И К

— Бах!

Микита почув сильний звук — і заплющив очі.

А коли їх розплющив, то не побачив зеленого,
синього, жовтого... не побачив кольорів!

Данило, що стояв за спиною Микити, засміявся: це він непомітно підійшов і притьма хлопнув пакетом.

— Що, злякався? — потішено запитав і побіг до гурту хлопчиків.

Хлопчики пішли.

А Микита був приголомшений: куди ж поділися кольори? Чому все навколо стало, як у чорно-білому режимі телефону?

Микита знову заплющив очі: раптом, коли розплющить їх цього разу, кольори повернуться.

Ні, не повернулися.

— Ох...

Микита помітив метелика: той сидів на гілці абрикоси і зітхав.

— Чому ти сумуєш? — звернувся до нього хлопчик.

— Зовсім я не сумую! — злетів метелик. — Метелики не сумують! Тільки... стомився трохи, — і знову сів на гілку. — Я чомусь перестав бачити червоний і не можу знайти будячок. Підкажи, будь ласка, де тут є рожеві квіти?

— Рожеві? — розгублено перепитав Микита. — Не знаю, я теж не бачу всі кольори. Може, вони вирішили погратись у піжмурки?

- А може, у квача? — відгукнувся метелик.
- А гайда шукати і наздоганяти їх разом!
- Гайда!

Може, кольори заховались за абрикосу?

Микита зрадів. Похмурий світ одразу став привітним.

— Мене звати Микита.

— А я — Сонцевичок!

— Сонцечок?

— Ні, Сон-це-ви-чок.

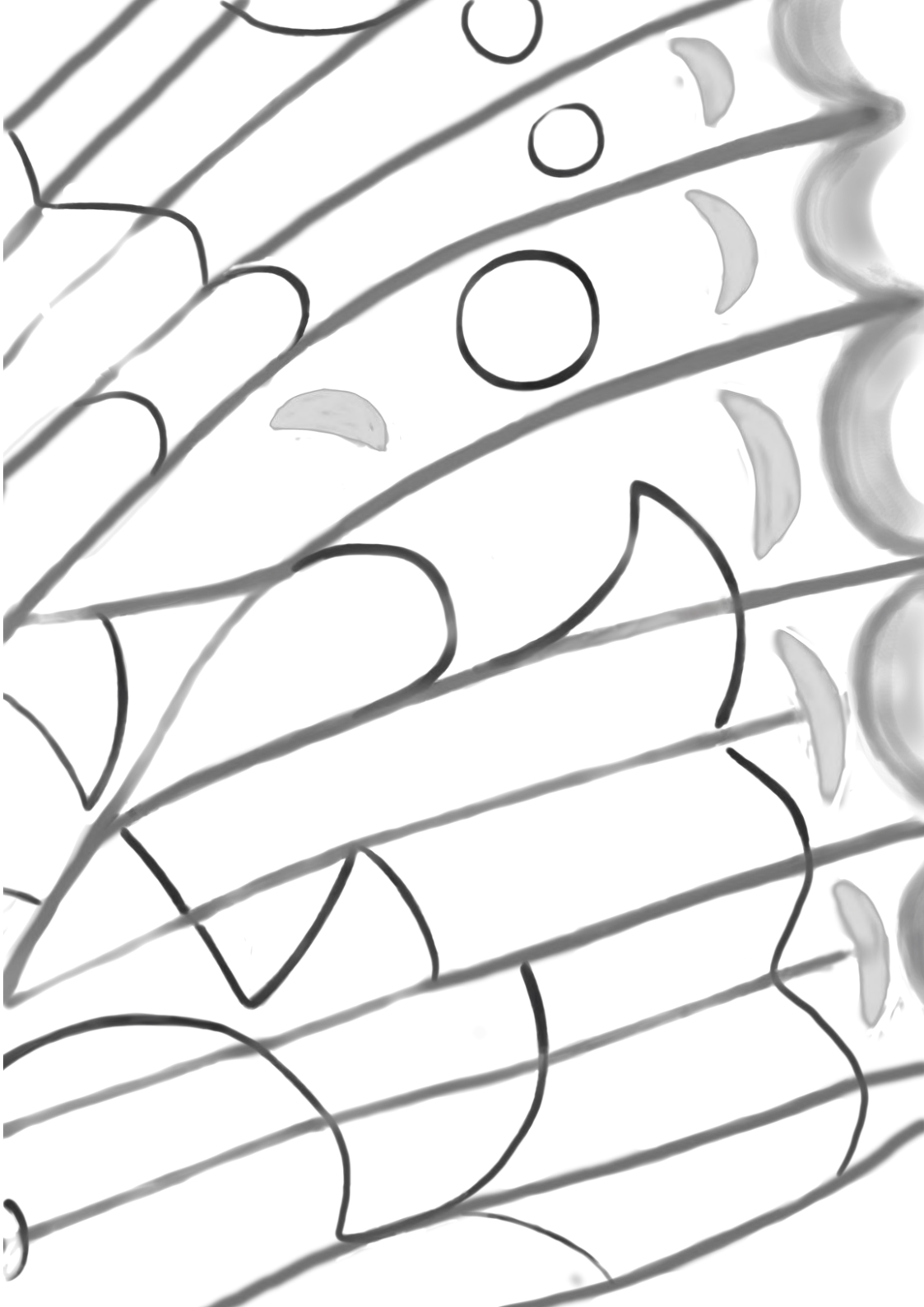
Так хлопчик і метелик познайомились і вирушили на пошуки зниклих кольорів.

Минуло пів години. За цей час можна багато чого встигнути: наприклад пообідати. Чи подивитися мультик.

А Сонцевичок познайомив Микиту зі світом малих і зовсім крихітних тварин. Виявляється, існують кольори, про які раніше Микита і не знав! Та звичних веселкових їм знайти поки так і не вдалося.

Микита стомився і присів на свій рюкзачок. А Сонцевичок — йому на руку.

Метелик сидів тихенько, не рухаючись, і хлопчик зміг розгледіти візерунки на його крильці: вони нагадували дороги. І тому крильце здавалося мапою захищених скарбів.

— То ти дружиш із метеликом?!

Від несподіванки Микита аж підскочив: знову Данило чіпляється!

— Ти що, не знаєш, що вони шкідники? — не вгамовувався той. — Хоча тобі тільки зі шкідливими малявками й дружити!

— Я? Ні-і. Я просто... — почав виправдовуватись Микита.

Сонцевичок, що від окрику Данила здійнявся й закружляв, ніби завмер. А потім полетів.

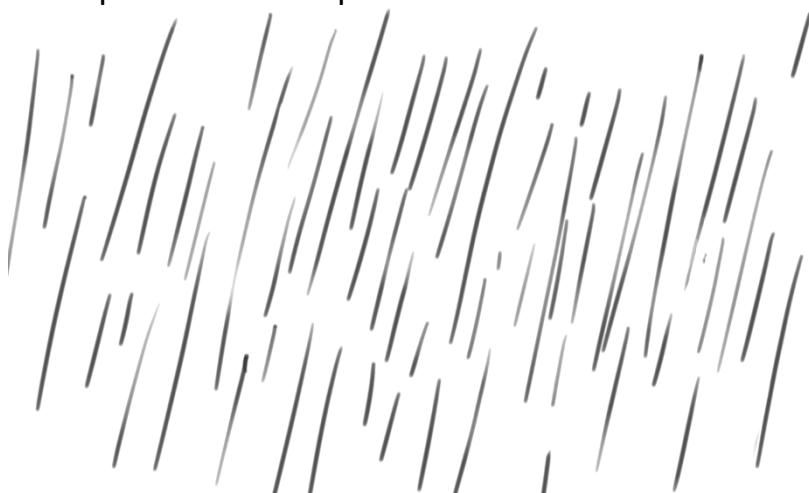
— Чого тобі треба? — запитав Микита.

— Та, нічого. Нудно якось, всі розійшлись, піду вже додому чи що... — буркнув Данило й попрямував до свого будинку.

Микита залишився один.

Як же тепер йому бути?

У небі сунула величезна темна-претемна хмарина — незабаром має початися злива.

Невже він більше не побачить Сонцевичка?

Микита пильно вдивлявся у квіти, травинки, кущі... Навіть помітив мурашу, який дбайливо ніс насінинку квітки.

Але метелика ніде не було.

Та раптом небо проясніло: з-під хмарин засвітив промінь. А в ньому сяйнув... Сонцевичок!

— Ти часом не мене визиравеш? — підлетів метелик до хлопчика.

— Я так злякався, що ти образився і зник назавжди.

— Образився? Ха! Ну, було, трішки. Але розумію: важко назвати другом такого, як я, — відповів Сонцевичок. — А я літав, літав, і тут

запахло дощем. І я подумав... ти бачив коли-небудь веселку?

— Так, звичайно ж бачив.

— Я подумав: якщо ми намалюємо її чи складемо з чогось, то кольори повернуться! — залопотів крильцями метелик.

Микита трохи засумнівався, та все ж дістав із рюкзака набір кольорового паперу. Вітер несподівано притих, і хлопчик зміг розкласти світло- й темно-сірі аркуші просто на траві.

Він стільки разів малював веселку, та зараз навіть не пам'ятав, який колір за яким, не те що розрізнити їх...

Отой, напевно, зелений. Ех...

зелений?

— Я можу чимось допомогти?

— Обережно, аркуші!

Це підбіг песик Бровко. Він радісно тицявся носом то у Микиту, то у траву, то в аркуші. Нещодавно він сильно поранив вушко і в захисному комірі був схожий на веселого невгамовного ліхтарика.

ліхтарик Бровко

— Який же ти милий, завзятий!

Микита засміявся, а метелик злетів на кущик.

— І чого оце жвавий завзятий Бровко сердито фиркає... — недовірливо промурмотів метелик.

Микита уважно подивився на нього.

— Повтори! Будь ласка, точно повтори, що ти щойно сказав.

Сонцевичок повів крильцем і повторив.

— Слухай, це ж підказка! Чого — червоний, оце — оранжевий, жвавий — жовтий, Бровко — блакитний, сердито — синій, фиркає — фіолетовий. Залишилось тільки розкласти аркуші...

Сонцевичок сів на один із них:

— Може, оце фіолетовий аркуш? Чує моє серце, що це саме він.

Та зненацька біля метелика впала каменюка. І той знову злетів на кущик.

Микита озирнувся.

— Я ж тобі казав, що вони шкідники і їх треба нищити! — вигукнув Данило.

— Не чіпай! Сонцевичок — не шкідник! Він мій друг!

— Гав! Гав! — підтримав Бровко.

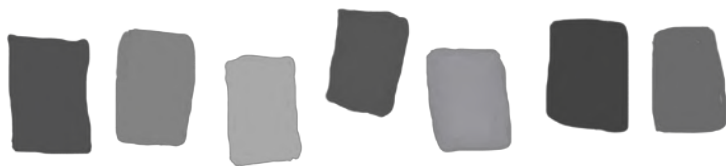
І враз світ навколо Микити спалахнув так яскраво!

— Я бачу кольори, Сонцевичку, я їх бачу! Синій, зелений...

Сонцевичок полетів до хлопчика:

— Який же радий за тебе!

— Чекай-но, — сказав Микита. А потім нахилився до землі і швидко розклав аркуші за кольорами веселки.

— Так, це фіолетовий, фіолетовий аркуш! —
тепер і Сонцевичок міг бачити червоний.
— Ми знайшли скарб, — сказав раптом Микита.
Данило ошелешено дивився на нього:
— Ти про що? Який скарб?

.....

Того літа Микита, Данило, Сонцевичок і Бровко
знайшли ще чимало скарбів.

А коли минула тепла осінь, метелик
попрощався — і полетів у Кольоровий Світ
Сонячних Снів...

